

04 — Posao u Birovoj kupoli

Parče pice promašilo je svoju metu i prizemljilo se na pod.

— Promašaj! — meta, Patrik prišao je projektilu na sve četiri, podigao ga i strpao u usta. — Miran kuca!

— Prestani da se zajebavaš — Ivan, koji je trenutak ranije čeljustima bacio testo ka Patriku, bio je ozbiljan.

— Smiri se Patriče — ubacila sam se u svađu.

— Hej, ipak sam sada skoro majmun. Ulazim u ulogu! — Patrik se počeošao po zadnjici. — Nastavi. Slušam mirno.

— Pratite oboje — pokazao je šapom na deo hologramskog prikaza zgrade. — Farma je ovde. Mi moramo da...

Prestala sam da slušam. Znala sam plan napamet. I dalje sam bila, neočekivano, ošamućena od međuplanetarnog putovanja, a manja gravitacija Marsa dodatno je pojačavala osećaj mučnine. Zato sam popila malo votke, poklon Poljaka koji su nas prokrijumčarili sa centralne stanice na Fobosu.

— Tada ću se ja zavući u prostorije sa bežičnim predajnikom u ogrlici, a ti Patriče...

I taj deo sam dobro znala. Njih dvojica su se ponovo raspravljali oko detalja, zbog čega je Ivan nesvesno režao. Nisam mogla da poverujem da sam, samo dve godine ranije, ležala u njegovom krilu, a da su te pseće šape bile ljudske ruke koje su me mazile. Krađa mutacione komore bila je najbolji potez koji je naša grupa povukla.

— Pitanja?

Odmahnula sam glavom.

— Odlično. Sada na spavanje, i sutra smo bogati. Bogatiji — ispravio se Ivan, a modulator govora koji je nosio na krznu zatreptao dok je prevodio njegove misli. — I lakše sa tim cuganjem.

— Ako osećam mučninu, zašto ne bih iskoristila priliku da osetim pijanstvo? — opravdala sam se. — Ne brini, neću preterati.

Sledeći dan, maglev-voz nas je prevezao do kupole u Birovom krateru, gde je kompanija Guglsoft imala svoj poslovni blok. Vodila sam Patrika, obučeno u mornarsko odelo, držeći ga za ruku, a Ivana nosila u drugoj dok se klatio u kutiji za ljubimce. Obukla sam se veoma provokativno, a moja haljina otvorenih grudiju privlačila je dosta pažnje.

Ušetali smo u centralnu zgradu kompanije. Prošli smo kroz detektor hemijskih isparenja bez problema. Oko nas, mnogi su zurili u moje bradavice; svi su, međutim, posmatrali Patrika. Malo ljudi je posedovalo bilo kakve mutacije, budući da vlada Slobodnih gradova Marsa još nije legalizovala komore.

Zastali smo na punktu za neuro pregled, gde je pešačka rampa zatvarala prolaz. Pored nje nalazila se stražarska kabina sa šalterom.

— Dobar dan — korporacijski pandur sa mašinkom na leđima mi se obratio, gledajući Patrika. — Izvolite?

— Došla sam sa sinom u razgledanje muzeja kompanije. A ovo je naš Džoni — podigla sam kavez. — Ne možemo da razgledamo Mars bez našeg drugara, zar ne? — zaključila sam umiljatim glasom.

— Vaše dete... — nije znao kako da formuliše pitanje, — je mutirano?

— Naravno! — izbečila sam se. — Neću valjda vući majmuna sa sobom?! Ovo je Oki. Odlučio se za karijeru u floti, a tu se traže mali i sposobni ljudi. Geni šimpanze će pomoći da upiše Akademiju.

ki kadet, čiko! — ubacio se Patrik, imitirajući glas deteta, što je užasno zvučalo kroz njegov modulator.

Pandur se zbunjeno namrštio.

— Oh, neće biti takav zauvek. To je samo prva faza mutacije, a novi geni se i dalje bore sa ljudskim.

— Leteću kroz svemir! — Patikr je raširio ruke i počeo da imitira avion. — Napred, svemirski rendžeri — citirao je popularnu dečiju seriju, i preskočio rampu za ulaz.

— Hej — pandur se uzvrpoljio. — Mali, čekaj.

— Sine, nemoj daleko — pošla sam prema njemu, a trenutak ranije zakačila kraj haljine za šalter. Kad sam zakoračila, ona se rascepala na unapred oštećenim šavovima. U trenutku bila sam gola, a drugi, stariji panduru prišao sa šakom na pištolju. Obojica su gledali u moje savršeno telo.

— Oh, bože! — naivno sam pokušala da sakrijem međunožje.

— Letim! — Patrik se udaljavao od rampe, a ja se zatečeno pravdala.

— Moja haljina!

Prolaznici su se okretali ka nama, panduri nisu imali predstavu šta se dešava, a iza sebe sam čula kako Ivan otvara vrata kaveza.

— Mislim da ću se onesvestiti — pala sam u ruke najbližem panduru i polomila rampu.

— Ja sam svemirac! — Patrik nije prestajao da se dere.

Odjednom, oglasio se alarm. Stariji pandur me je gurnuo prema mlađem i prišao kontrolnoj tabli.

— Dva odrasla neuro otiska. Majmun nije dete! — viknuo je. — Drži ženu! Majmune, stani!

Patrik se dao u beg preko plafonskih svetiljki. Ja sam dohvatila mlađeg i zabila mu koleno u stomak, a zatim i lakat u potiljak. Okrenula sam se oko sebe, i videla da je, neprimetno, Ivan već zašao u sledeću prostoriju. Iznad nas, Patrik je dohvatio najbliži prozor i kliznuo napolje, baš

kako je stariji pandur izvukao pištolj. Kada se okrenuo ka meni, ja sam ga već držala na nišanu oružja njegovog kolege.

— Nemoj — počeo je, a ja stisnula obarač.

Narednih minuta razmenjivala sam vatru sa specijalcima Guglsofta, i jedva stigla da uništim zapis neuro otisaka. A onda su ubacili granate i to je bilo to. Polako su mi prišli, ali sam ja tada već bila zakačena na informativnu magistralu.

Primetila sam vlažne plastične cevi i biomotori rasute oko mene, dok mi se svest prenosila na najbliži komunikacioni satelit.

— Android — čula sam nečiji komentar pre nego što sam napustila to telo.

Slavili smo svi zajedno uspešnu prodaju podataka Guglsofta. Patrika su kupili Poljaci, a Ivan nekoliko nedelja kasnije, koje je proveo u Birovom azilu za pse lutalice. Obojica su u međuvremenu remutirala u komori, a ja vraćena u svoje staro telo. Tokom žurke, smestila sam se u Ivanovo krilo.

— Fantastičan posao, maco. A kada samo pogledam, ne tako davno, nisi bila ni svesna da postojiš.

— Mutacija je čudo a ja stovrena za podmukla dela — zaključila sam preko modulatora koji sam nosila na dijamantskoj ogrlici. — Dođuše, ima moj mladi fleksibilni um neke prednosti. Pričaću ti jednom kako izgleda putovati svemirom kao niz jedinica i nula.

— Kako ti se svidelo biti lepota? Možda ćemo ti jedan dan i dati telo ljudske žene.

— Ljudsko telo, pravo? — počela sam da predem. — Koja mačka bi poželela nešto tako kabasto?